Dosarul nr.2-10/2025
nr.e.2-25004124-38-2-15012025

HOTĂRÂRE
În numele Legii

03 martie 2025 orașul T*****

Judecătoria Orhei (sediul T*****)
Instanța de judecată în componentă:
Președintele ședinței, judecătorul Gheorghe Popa
grefier Ramona Morgoci

cu participarea reclamantei *****
pîrîtul *****

în sediul instanței, în ședință judiciară publică a examinat pricina civilă la cererea de chemare judecată înaintată de***** împotriva lui *****, intervenient accesoriu Structura Teritorială de Asistență Socială T*****, cu privire la determinarea domiciliului a copilului minor și încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor, instanța de judecată

C O N S T A T Ă:

Argumentele participanţilor:

La data de 14 ianuarie 2025, reclamanta***** a depus la Judecătoria Orhei (sediul T*****) cerere de chemare în judecată către pârâtul *****, privind, determinarea domiciliului copilului minor și încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor.

Reclamanta***** în motivarea acțiunii civile a indicat că cu pîrîtul ***** s-a aflat în relații de concubinaj. Din aceste relații au un copil comun *****ela a.n.*****.

Din cauza caracterilor incompatibile relația a încetat. Din anul 2015 părțile numai locuesc împreună, după despărțire copilulul a rămas la întreținerea ei, fiind ajutată de mama ei ***** Fiind plecată sezonier la muncă peste hotare, pîrîtul a luat copilulul să locuiască cu el, dar la moment ea s-a stabilit defenitiv cu traiul în mun.***** și s-a angajat în cîmpul muncii, iar fiind anunțată că fiica este foarte obijduită de pîrît și supusă la munci grele, din care motive consideră că copilului îi

va fi mai bine cu ea avînd toate condițiile necesare pentru creșterea și educarea copilului.

Mai solicită reclamanta ***** și încasarea de la pîrîtul ***** în beneficiul său a pensie pentru întreținerea copilului în sumă bănească fixă în mărime de 3000,00 lei lunar.

În drept, reclamanta își întemeiază pretențiile conform dispozițiilor art. 58, 63, 74-76, Codul familiei.

Reclamanta***** în ședință de judecată a susținut cererea de chemare în judecată și solicită ca cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

Pârâtul ***** în ședință de judecată a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, ori tot timpul cît copilulul a locuit la el în satul *****, r-nul T***** reclamanta n-a contribuit cu nimic la creșterea și educarea copilului.

Intervenientul accesoriu Agenția teritorială de Asistență Socială Centru-Est Orhei în ședință de judecată nu s-a prezentat, însă a solicitat examinarea pricinii în lipsa lor, din care considerente instanța de judecată a dispus examinarea pricinii civile în lipsa sa.

Totodată, la cererea de examinare în lipsă a anexat concluziile conform cărora a indicat că în rezultatul examinării cazului s-a stabilit că părinții copilului locuesc separat, copilulul minor la moment locuește cu mama în mun.***** și este înmatriculată în instituția de învățămînt Liceiul Teoretic ”Ginta Latină” mun.*****.

Aprecierea instanței:

Audiind părțile din proces, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează spața, instanța de judecată consideră necesar de a admite parțial acțiunea civilă înaintată de reclamanta***** împotriva părătului *****, privind determinarea domiciliului copilului minor și încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor, reieșind din următoarele considerente:

În conformitate cu art.5 alin.(1) Cod de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

Articolul 6 Cod de procedură civilă statuează, că instanța judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăților şi intereselor legitime prin somare la executarea unor obligații, prin declararea existenței sau inexistenței unui raport

juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalități, prevăzute de lege.

În conformitate cu dispozițiile art.118 Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. (…) Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile şi obiecțiile părților şi ale altor participanți la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

La caz, în corespundere cu art.122 Cod de procedură civilă, (1) Circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. (2) Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor. (3) Se consideră inadmisibile probele obținute cu încălcarea prevederilor legii, cum ar fi inducerea în eroare a participantului la proces, încheierea actului de către o persoană neîmputernicită, încheierea defectuoasă a actului procedural, alte acțiuni ilegale. (4) Se consideră inadmisibile probele ce nu au fost prezentate de participanții la proces până la data stabilită de judecător, cu excepția cazurilor prevăzute la art.204 şi art.372 alin.(1).

Articolul 130 Cod de procedură civilă, prevede că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, astfel încât fiecare probă apreciindu-se de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficientă pentru soluționarea pricinii.

Privitor la pretenția reclamantei***** cu privire la stabilirea domiciliului a copilului minor, instanța reține că conform art.63 Codul familiei, (1) În cazul când părinții locuiesc separat, domiciliul copilului care nu a atins vîrsta de 14 ani se determină prin acordul părinţilor. (2) Dacă lipseşte acordul părinţilor cu privire la stabilirea domiciliului copilului, iar copilul care a împlinit vârsta de 14 ani refuză să aleagă cu care părinte vrea să locuiască, domiciliul minorului se stabileşte de către instanţa de judecată, ţinând cont de interesele şi opinia copilului, în conformitate cu vârsta şi gradul său de maturitate. În acest caz, instanţa judecătorească va lua în considerare ataşamentul copilului faţă de fiecare dintre părinţi, faţă de fraţi şi surori, vîrsta copilului, calităţile morale ale părinţilor, relaţiile existente între fiecare părinte şi copil, posibilităţile părinţilor de a crea condiţii adecvate pentru educaţia şi dezvoltarea copilului (îndeletnicirile şi regimul de lucru, condiţiile de trai etc.) (3) La determinarea domiciliului copilului minor,

instanţa judecătorească va cere şi avizul autorităţii tutelare teritoriale în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiecăruia dintre părinţi. (4) În cazul în care lipseşte acordul părinţilor cu privire la stabilirea domiciliului copilului, până la stabilirea acestuia de către instanţa de judecată, domiciliul copilului este considerat domiciliul părintelui cu care acesta locuieşte permanent.

Instanța de judecată remarcă că în cazul când lipsește acordul la stabilirea determinării domiciliului copiilor minori, se stabilește de către instanța judecătorească, ținându-se cont de interesele și opinia copilului (dacă acesta a atins vârsta de 14 ani).

În acest registru de idei, instanța de judecată va lua în considerare atașamentul copiilor față de fiecare dintre părinți, vârsta copilului, calitățile morale ale părinților, relațiile existente între fiecare părinte și copil, posibilitățile părinților de a crea condiții adecvate pentru educația și dezvoltarea copilului.

La determinarea domiciliului copilului minor, instanța a solicitat și avizul autorității tutelare în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiecăruia dintre părinți.

În același timp, principiul priorității intereselor copilului, precum și caracterul său central în raport cu orice decizie privitoare la copil a fost expres consacrat în Convenția internațională cu privire la drepturile copilului, semnată la New York la 20 noiembrie 1989.

Conform art.9 alin.(1) din Convenția vizată, statele părți vor veghea ca nici un copil să nu fie separat de părinții săi împotriva voinței lor, cu excepția situației în care autoritățile competente decid, sub rezerva revizuirii judiciare și în conformitate cu legile și procedurile aplicabile, că această separare este necesară în interesul superior al copilului.

Față de aceste considerente, instanța constată că domiciliul copilului minor *****ela (a.n.*****) urmează să fie stabilit reieșind din interesul superior al copilului, care are importanță primordială în raport cu drepturile și interesele părinților ***** și *****.

În acest sens, instanța ține să menționeze că conform avizului Agenția teritorială de asistență socială Centru-Est, în calitate de Autoritate Tutelară Terotirială, din 03.03.2025, la stabilirea locului de trai a copilul minor *****ela (a.n.*****), se atestă că tata ***** locuiește separat de familie în satul *****, r-nul T*****, iar mama***** locuește în mun.***** împreună cu copiulul minor *****ela.

Pentru aceste considerente, Agenția teritorială de asistență socială Centru-Est, a considerat oportun de a stabili locul de trai al copilului minor *****ela (a.n.*****) cu mama*****.

Instanța de judecată reținând vârsta copilului *****ela, particularitățile fiziologice și psihologice ale copilului la vârsta respectivă, atașamentul copilului în privința mamei cu care locuiește la domiciliul mamei din mun.*****, denotă atașamentul copilului minor mai mare față de mama în comparație cu tatăl, în consecință, este oportun și necesar de a stabili domiciliul copilului cu mama*****, ce reprezentă interesul superior al copilului minor.

În contextul celor enunțate, instanța de judecată ajunge la concluzia că cerința reclamantei***** este întemeiată și urmează a fi admisă, urmând să stabilească domiciliul copilului minor *****ela (a.n.*****) cu mama*****.

Privitor la pretenția reclamantei***** cu privire la încasarea pensiei de întreținere a copilului minor, instanța reține următoarele.

Conform art.60 Codul familiei, părinții sunt obligați să-și educe și să-și întrețină copii minori, părinții poartă răspundere pentru dezvoltarea fizică, intelectuală şi spirituală a copiilor și au prioritate la educația lor față de oricare alte persoane.

Din conținutul art.3 alin.(1) din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989, în vigoare pentru Republica Moldova la 25 februarie 1993, rezultă că în toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau private de ocrotire socială, de către tribunale, autorități administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

În speță, soluționând problema încasării pensiei alimentare, instanța de judecată are obligația de a asigura copilului protecția și îngrijirea necesară în vederea asigurării bunăstării sale, ținând seama de drepturile și obligațiile părinților săi, ale reprezentanților săi legali sau altor persoane cărora acesta le-a încredințat în mod legal, și în acest scop va lua toate măsurile corespunzătoare.

Instanța reține că conform dispozițiilor art.74 alin.(1)-(3) Codul familiei, ambii părinți sunt obligați să-şi întrețină copii minori. Modul de plată a pensiei de întreținere se determină în baza unui contract încheiat între părinți sau între părinți şi copilul major inapt de muncă. Dacă lipsește un atare contract şi părinții nu participă la întreținerea copiilor, pensia de întreținere se încasează pe cale judecătorească, la cererea unuia dintre părinți, a tutorelui copilului sau a autorității tutelare.

Conform cu art.75 alin. (1) Codul familiei pensia de întreținere pentru copilul minor se încasează din salariul şi/sau din alte venituri ale părinților în mărime de ¼ – pentru un copil, 1/3 – pentru 2 copii şi 1/2 – pentru 3 şi mai mulţi copii. Cuantumul cotelor stabilite la alin. (1) poate fi micşorat sau majorat de instanţa judecătorească, ţinîndu-se cont de starea materială şi familială a părinţilor, de alte circumstanţe importante.

Conform art.76 Codul familiei, în cazurile cînd părintele care datorează întreţinere copilului său are un salariu şi/sau alte venituri neregulate sau fluctuabile ori primeşte salariu şi/sau alte venituri, total sau parţial, în natură, ori nu are un salariu şi/sau alte venituri, precum şi în alte cazuri când, din anumite motive, încasarea pensiei de întreţinere, sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri, este imposibilă, dificilă sau lezează substanţial interesele uneia dintre părţi, instanţa judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreţinere într-o sumă bănească fixă plătită lunar sau, concomitent, într-o sumă bănească fixă şi sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri conform art.75. Cuantumul sumei băneşti fixe încasate se determină de instanţa judecătorească, ţinîndu-se cont de starea materială şi familială a părţilor, de alte circumstanţe importante şi păstrîndu-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.

Din conținutul normelor enunțate, instanța conchide că stabilirea pensiei de întreținere în cuantum de ¼ din salariul şi/sau alte venituri ale pârâtului poate fi realizată doar în cazul în care acesta dispune de un salariu, adică este angajat şi/sau dispune de alte venituri regulate ce permit asigurarea copilului minor cu o întreținere suficientă şi echitabilă pe întreaga perioadă pentru care se încasează pensia de întreținere, fără să lezeze substanțial interesele copilului.

În speță, instanța atestă că la materialele cauzei nu au fost anexate probe ce ar dovedi că pârâtul este angajat şi dispune de un salariu sau că ar dispune de alte venituri regulate, capabile să asigure o pensie de întreținere a copilului minor suficientă şi proporțională, motiv pentru care cuantumul pensiei de întreținere urmează a fi determinat în sumă fixă, de către instanța judecătorească, ținându-se cont de starea materială şi familială a părților, de alte circumstanțe importante şi păstrându-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.

Reieşind din prevederile art.18 alin.(1) din Convenția menționată supra, statele părți vor depune eforturi pentru asigurarea recunoaşterii principiului potrivit căruia ambii părinți au o răspundere comună pentru creşterea asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinților sau, după caz, reprezentanților săi legali. Aceştia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.

Prin prisma art.27 alin.(2) al aceleiași Convenții, părinților şi oricăror altor persoane care au în grijă un copil le revine în primul rând responsabilitatea de a asigura, în limita posibilităților şi a mijloacelor lor financiare, condițiile de viață necesare dezvoltării copilului.

Conform art.18 alin.(1) din Legea privind drepturile copilului, ambii părinți, în egală măsură poartă răspunderea principală pentru dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială a copilului, ținând cont în primul rând de interesele acestuia.

Astfel, instanța conchide că întreținerea oferită de părinte trebuie să corespundă integral necesităților respective şi să asigure dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială a copilului la un nivel corespunzător şi suficient pentru a nu leza interesele copilului.

Pornind de la premisa că pârâtul ***** nu are o sursă permanentă de venit, dar totodată este obligat în virtutea calității sale de părinte să asigure copilului său dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială la un nivel respectiv, pentru a nu leza interesele copilului minor, este necesar a încasa de la pârât în beneficiul reclamantei pensie pentru întreținerea a copilului *****ela (a.n.*****) în sumă bănească fixă lunară în mărime de 2000,00 (două mii) lei lunar, până la împlinirea vârstei majoratului de către copil.

Cuantumul sumei bănești fixe instanța judecătorească l-a determinat conducându-se de prevederile normelor legale citate mai sus și suma de 2000,00 (două mii) lei lunar, instanța o apreciază la momentul actual ca fiind suficientă şi echitabilă în raport cu obligațiile ambilor părinți ținând cont de interesul primordial al copilului minor la o întreținere decentă.

Prin urmare, în corespundere cu art.2 al Legii nr.152 din 05.07.2012 cu privire la minimul de existență, minim de existență este un indicator ce reprezintă mărimea valorică a volumului minim de consum al bunurilor materiale şi a serviciilor pentru satisfacerea necesităților principale, menținerea sănătății şi pentru susținerea viabilității omului.

Iar, conform art.3 al aceleiași Legi, mărimea minimului de existenta include: mărimea valorică a coșului alimentar, cheltuielile pentru procurarea mărfurilor industriale şi pentru achitarea serviciilor prestate populației şi mărimea primelor şi a contribuțiilor obligatorii. Mărimea minimului de existență pentru o persoană se determină în lei pe fiecare lună.

Față de aceste considerente, instanța consideră că necesitățile copiilor prezumă, pe lângă minimul de existență, cheltuieli legate de frecventarea instituției școlare, pentru procurarea hainelor, cheltuieli necesare creșterii şi evoluării psiho-emoţionale echilibrate a copiilor.

Astfel, instanța ține să menționeze că reclamanta*****, este angajată în câmpul muncii, urmează să asigure existența sa și a copilului minor, educația copilului care domiciliază cu dânsa, ceea ce impune o sarcină mai grea şi mai oneroasă în raport cu sarcina pârâtului, reieșind din interesul suprem al copilului minor, instanța consideră că suma pensiei de întreținere a copilului minor, ce urmează a fi adjudecată din contul pârâtului ***** urmează să fie în mărime de 2000,00 (două mii) lei lunar, sumă pe care instanța o apreciază ca fiind necesară și rezonabilă în raport cu întreținerea acordată de celălalt părinte și necesitățile copilului minor.

Conform art.98 alin.(2) Codul familiei, pensia de întreținere se încasează de la data adresării în instanța judecătorească.

Conform art.99 alin.(1) Codul familiei, instanța judecătorească este în drept să hotărască încasarea pensiei de întreținere de la data depunerii cererii.

Cu referire la prevederile art.98 alin.(2) și art. 99 alin.(1) Codul familiei, deoarece cererea de chemare în judecată a fost depusă în instanță la 14.01.2025, instanța de judecată conchide că pensia de întreținere urmează a fi încasată de la data respectivă și până la atingerea majoratului de către copil.

Pentru aceste motive și în conformitate cu dispozițiile art.art.94, 238-241 Cod de procedură civilă, instanța de judecată,-

Hotărăște:

Se admite parţial cererea de chemare în judecată a reclamantului***** împotriva lui *****, intervenient accesoriu Structura teritorială de Asistență Socială T***** (filiala) T***** cu privire la determinarea domiciliului a copilului minor și încasarea pensiei pentru întreţinerea copilului minor.

Se încasează de la ***** (c/p:*****, domiciliat s.*****, r-nul T*****) în benificiul lui***** (c/p:***** domiciliată mun.***** sec.*****) pensie pentru întreţinerea copilului minor: *****ela (a.n.*****) în mărime de 2000,00 (două mii) lei lunar, începînd cu data adresării 14.01.2025 şi pînă la atingerea majoratului a copilului minor.

A încasa de la ***** în folosul statului taxa de stat în mărime de 1010,00 (una mie zece) lei.

Se determină domiciliul a copilului minor: *****ela (a.n.*****) cu mama*****.

Hotărîria poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Nord în decurs de 30 zile,de la data pronunţării dispozitivului, prin intermediul judecătoriei Orhei sediul T*****.

Preşedintele şedinţei, judecătorul Gheorghe Popa